

at faa at vide, om der ikke er andet i Vejen for, at den i øvrigt saa ønskelige Tilslutning fra Særorganisationernes Side kan finde Sted. Hvis der ikke er andet i Vejen, kunde jeg tænke mig at ville yde min Medvirken til, at den paagældende Bestemmelse udgik. Men hvis det kun er et Angrebspunkt, det drejer sig om, og hvis en Ordning af dette Forhold aldeles ikke vil medføre nogen Forandring i Særorganisationernes Stilling til Spørgsmaalet, ser jeg ikke nogen Grund til Indgriben hverken fra det ærede Medlems eller fra min Side.

Blandt de Anliggender, som har været fremdragne af ærede Medlemmer i dette høje Ting, er Bramminge-Katastrofen et af de allervæsentligste. Dette, at et Ekspresstog forulykker paa fri Bane, at ikke faa Passagerer dræbes, medens endnu flere saares, til Dels haardt, er noget, hvorpaa man ikke er forberedt. Med Rette har hele Landet i lang Tid været optaget af denne sørgelige Begivenhed og spurgt om Aarsagen og Ansvar, og med Rette venten man af mig, til hvem nu en Gang Ansvar rettes, selv om vel ingen vilde lægge det paa mig personlig, en udførlig Udtalelse om, hvorledes jeg bedømmer Begivenheden, dens Aarsag, det Ansvar, der paahviler Enkeltmand og Statsbanerne som Institution, og den Lære, man efter min Opfattelse bør drage af denne Begivenhed.

Som det vil være ærede Medlemmer bekendt, ankom jeg sammen med Indrigsminister Rode og Departementschefen i Trafikministeriet til Bramminge faa Timer efter, at Ulykken var passeret. De forulykkede var paa det Tidspunkt alle fjernede fra Ulykkesstedet, men dette frembød endnu et saa frygteligt Syn, at vi i høj Grad maatte undre os over, at noget Menneske i det hele taget var sluppet levende ud af de Vogne, der var knuste. Man føler jo ved saadanne Lejligheder overmaade tungt, at man ikke er i Stand til at kunne udrette noget som helst; men det var mig naturligvis en Tilfredsstillelse, at der, saa vidt jeg kunde skønne, var blevet udført et ganske fortrinligt Redningsarbejde, og at alle de forulykkede var komne under kyndig og god Behandling. Mindre tilfreds var jeg med, at de Meddelelser, der var udsendte, endnu paa dette Tidspunkt var yderst knappe. Man syntes ikke at have haft fuld Forstaaelse af, i hvilken Grad man Landet over med Angst og Utaalmodighed maatte afvente enhver nærmere Meddelelse. De døde var kun mangelfuldt identificerede, og Navnene paa de saarede, som var bragte til Hospitalerne, havde man

endnu ikke faaet oplyst. Der var ikke truffet de fornødne Aftaler mellem Lægerne og Stationen i saa Henseende, og først senere paa Aftenen lykkedes det at faa Navnene at vide.

Efter at jeg havde stillet de for mig mest nærliggende Spørgsmaal til Stationspersonalet om den formentlige Aarsag til Ulykken, Togets Sammensætning, Passagerernes Antal og om, hvorvidt de gældende Regler om Sporets Tilsyn var overholdte, af hvilke nogle Spørgsmaal kun kunde besvares fra Afgangsstationen, Fredericia, foranledigede jeg, at der fra denne Station blev udsendt en saa udførlig Meddelelse, som det paa dette desværre meget sene Tidspunkt var muligt. Omtrent Kl. 12 ankom Generaldirektør Ambt til Bramminge og næste Morgen Trafikdirektør Helper og den konstituerede Banedirektør Holten. Under mine Samtaler med disse Herrer fremsatte jeg bestemt Ønske om, at der i videst muligt Omfang og uden Ophold gaves Offentligheden en Redegørelse for, hvorledes Statsbanernes øverste Ledelse umiddelbart bedømte Begivenheden, selv om jeg kunde forudse, at der maatte tages visse Forbehold ved en saadan Redegørelses Affattelse; og efter at jeg havde vundet de tilstedeværende Medlemmer af Generaldirektionen for denne Opfattelse, optog man med stor Kraft de foreløbige Forhør over Personalet.

Den Indberetning, som blev afgivet til mig Søndag Nat Kl. 12, og som uopholdelig blev offentliggjort, har været Genstand for en Del Kritik. Det har dog vist sig, at man i denne Indberetning rigtig har fastslaaet Ulykkens Hovedaarsag, og dette mener jeg, at man maa anerkende, naar der er Tale om en foreløbig Redegørelse, i hvilken man bebuder en dyreberegaaende Undersøgelse. Dog har jo den i Redegørelsen fremsatte Udtalelse om Personalets Ansvarlighed ikke kunnet opretholdes netop i den Betydning, hvori den er affattet; men dette maa jeg komme tilbage til senere.

Umiddelbart efter min Hjemkomst afgav jeg til Pressens Repræsentanter det Løfte, at den paafølgende Undersøgelse skulde blive systematisk, grundig og aaben, og det vil være mig magtpaaliggende, om det fra Rigsdagens Side maa blive erkendt, at dette Løfte er blevet holdt. Hele Undersøgelsesmateriale ligger nu paa Rigsdagens Bord, og jeg kan selvsagt ikke her foretage nogen Gennemgang deraf, men skal kun knytte nogle Bemærkninger dertil.